

Kenarları altın varaklı, zemininde zarif bir maviyle bezenmiş dairesel kompozisyonun ortasında, sanki bir bahar rüyası canlanıyordu. Kıvrımlı hatlarla örölmüş simetrik sarmaşıklar arasında kırmızı çiçek çerçeveler vardı; her biri Osmanlı'nın zarafetini temsil eden lale formuna benziyordu. Bu çiçeklerin arasına serpiştirilen küçük pembe çiçekler, Züleyha'nın çocukluğunda annesiyle gittiği Edirne bahçelerini hatırlatıyordu. Yaprakların altın tonları, sabah güneşinde yıkanmış gibi parlıyordu. Hepsi bir araya geldiğinde, tıpkı saray bahçesindeki bir çember gibi büyüleyici bir denge oluştıuruyordu.

Günler sonra, padişah sabah kahvesini içerken bu tepsiyi gördü. Dikkatlice inceledi. "Bu motifler," dedi, "bana bir sabah duası gibi geldi. Kahvem bile bir başka tatta."